

O tom, k čemu jsme povoláni a proč

Sk 1,15-26: V těch dnech vstal Petr ve shromáždění bratří - bylo tam pohromadě asi sto dvacet lidí - a řekl: „Bratři, muselo se splnit slovo Písma, kde Duch svatý už ústy Davidovými mluvil o Jidášovi, o tom, který na Ježíše přivedl strážce, ačkoliv patřil do počtu nás Dvanácti a byl vyvolen ke stejné službě. Z odměny za svůj zlý čin si koupil pole, ale pak se střemhlav zřítíl, jeho tělo se roztrhlo a všechny vnitřnosti vyhrězly. Všichni obyvatelé Jeruzaléma se o tom dověděli a začali tomu poli říkat ve svém jazyce Hakeldama, to znamená Krvavé pole. Neboť je psáno v knize Žalmů: ‚Jeho obydlí ať zpustne, ať není nikoho, kdo by v něm bydlil‘; a jinde je psáno: ‚Jeho pověření ať převezme jiný.‘ Proto jeden z těch mužů, kteří s námi chodili po celý čas, kdy Pán Ježíš byl mezi námi, od křtu Janova až do dne, kdy byl od nás vzat, musí se spolu s námi stát svědkem jeho zmrtvýchvstání.“ Vybrali tedy dva, Josefa jménem Barsabas, zvaného Justus, a Matěje; pak se modlili: „Ty, Pane, znáš srdce všech lidí; ukaž, koho z těch dvou sis vyvolil, aby převzal místo v této apoštolské službě, kterou Jidáš opustil a odešel tam, kam patří.“ Potom jim dali losy a los padl na Matěje; tak byl připojen k jedenácti apoštolům.

Joz 1,5: Jako jsem byl s Mojžíšem, budu i s tebou. Nenechám tě klesnout a neopustím tě.

Vkostele se křesťané scházejí proto, aby byli pohromadě ve jménu Ježíše Krista. Navazujeme tím na rané začátky církve a má to úplně stejnou vadu na kráse jako tehdy: že ten, v jehož jménu se scházíme, tu mezi námi není. Ale může: sice nemáme páky, jak to zařídit, ale na tom tolik nesejde, protože to zařídit umí stejně jenom Bůh (že když se sejde v jeho jménu aspoň pár lidí, je tam s nimi).

Kolem Ježíše bývali lidé, kteří ho vnímali jako nespornou

autoritu, a pokud s ním souhlasili, chtěli ho následovat a možná i napodobovat. Jenomže po ukřižování, když už s nimi pak nebyl, nastal problém, že se občas neshodli, co dál a jak to vlastně bylo a co přesně říkal. Objevilo se pokušení prohlásit za jeho dědictví kdekdo, nač si kdo zrovna vzpomene, a za jeho nástupce by se mohl označit kdekdo. A to nejde, povídá v příběhu jeden z nejbližších, Petr: „Bývalo nás učedníků dvanáct, a teď jeden chybí. Jidáš špatně skončil. Vyberme tedy na jeho místo někoho jiného. Ale ať je to někdo, kdo byl s námi po celý ten čas, co tu Ježíš žil, a ať se spolu s námi stane svědkem jeho zmrtvýchvstání.“

Mnohokrát už jsem slyšel ujišťování o tom, že něčí odkaz zůstane věčně živý (Leninův třeba), a obvykle se to myslím říká ve chvíli, kdy ten odkaz začíná chátrat a odumírat. Tady je to jinak: učedníci nemají oprašovat žádný chátrající památníček, mají jiný úkol. Brzy se jim začne říkat apoštolé, což znamená, že mají jít mezi lidi a něco jim přinést. Aby nepřinášeli něco nepatřičného, ať je to někdo, kdo Ježíše poznal zblízka. Bůh nás však nepovolává k něčemu, co už bylo, nýbrž k tomu, co teprve bude. Proto nehledá především pamětníky - ti jsou pro lidskou společnost důležití, aby se (díky tomu, co pamatují) uměla zorientovat, ale teď Bůh povolává k něčemu, co teprve bude a co už začíná, a potřebuje někoho, kdo s tím půjde mezi lidi.

A nehledá ani věstce, protože nás nevolá k jakékoli budoucnosti, ale k té, již nám nabízí on. Kvůli lidským vlastnostem vypadá budoucnost dost hrozivě a temně, ale Bůh do té tmy vstupuje světlem, kterého my nejsme schopni, a právě k němu nás zve. Hlasatelé světlých zítřků nebo černé budoucnosti se najdou na každém rohu, ale my jdeme do těch světlých či temných zítřků vyzbrojeni Božím milosrdenstvím, které ledacos a ledaskoho možná změní. To, co prožil a co říkal Ježíš a jak se setkával s lidmi, se nám stává výbavou, s níž jdeme vstříc příštím dnům, o nichž nevíme, jaké budou.

„Ať se s námi stane ten člověk svědkem Ježíšova zmrtvýchvstání,“ řekl Petr. Což je problém: jak se můžete stát svědky

zmrtvýchvstání, když jste u toho nebyli? Dokonce u toho nebyl vůbec nikdo, ujišťuje Písmo. A tak jsme na tom po těch staletích úplně stejně jako oni: očitými svědky vzkříšení byli stejně málo jako my.

Očitými ne, svědky však ano. Ježíš je po smrti, a přece s ním jdeme dál; to je vzkříšení. Všechno končí, a přece ne v jámě zapomnění; i to je vzkříšení. Jdeme vstříc příštím dnům, vyzbrojeni ujištěním o Boží milosti. I kdyby se lidi pokusili to Boží ujištění něčím umlátit, odstřelit, na kříž pověsit, nic tím proti Boží naději nezmohou – a my toho budme svědky.

Takhle vybírali náhradníka místo chybějícího Jidáše. Nečtete to jen jako dávný příběh dávných lidí. Spisovatel Lukáš to zapsal až s odstupem pár desítek let, a když něco píšete s odstupem, píšete hlavně to, co je a co zůstalo opravdu důležité – pro vás a pro další generace: Boží milost se z tohoto světa nikým vyhnat nenechá. Jen si ji nepopleťte s nějakými světlými ani černými zítřky a běžte s ní jako s Boží nadějí mezi lidi.

Možných kandidátů na náhradníka za Jidáše tam bylo přes sto a nakonec volili ze dvou. Jeden z nich měl docela dlouhé jméno a přezdívali mu “spravedlivý”, o druhém nevíme nic. Který z nich je ten pravý? Podle čeho byste vybírali, komu dát přednost? Podle původu? Nebo podle toho, co už v životě dokázal? Nebo byste dali přednost oblíbě mezi lidmi? Oni tehdy všechna tahle kritéria dali do závorky: vždyť jste-li ze slovutného rodu, máte-li něco za sebou a ctí-li vás lidé, máte nepochybně určité plus, ale co s ním, když teď máme svědčit o něčem, co Bůh teprve chystá? Teď jde o Boží budoucnost, nikoli o lidskou minulost. A tak vybírali losem. Ne že by jim bylo jedno, koho vyberou: Sáhli k losu proto, že dokážou měřit právě leda tak lidskou minulost, ale ta vám při tomto výběru napoví jen málo. Tak ať to nějak dopadne, snad to bude správně, kéž by: stejně záleží hlavně na Bohu, co z toho člověčího svědčení bude dál.

Los padl na Matěje, což je ten, o němž nevíme zhola nic. Do služby bude povolán někdo, o kom se v bibli ještě nic nevědělo.

Takže někdo jako my. A třeba právě my. Není třeba, abychom si hned začali říkat apoštolé, nicméně i k nám do našich časů dosahuje tehdejší učednická starost, aby se svědecká služba nezastavila. Protože nemá-li být z církve jen chátrající památníček, musí na jídelním lístku nabídnout něco víc než jen to, že jsme ochotni se tvářit zneuznaně a že budeme donekonečna vyprávět cosi z minulých dob. Nemá-li být z církve jen chátrající památníček, musí mít na programu kus Boží budoucnosti (která je sice mimo naše schopnosti, a přesto ji máme nabízet).

Kdo se toho úkolu ujme po nás, staráme se někdy, a nejsme první: takhle se ptali už naši předkové a moc nám asi nedůvěřovali. To když se báli, aby se nezapomnělo na jednu moc a moc důležitou věc: Že se Boží milost z tohoto světa nikým vyhnat nenechá; jen si ji nepopleťte s nějakými světlými ani černými zítřky a běžte s ní jako s Boží nadějí mezi lidi.

požehnání

Kam my máme v životě namířeno, tam Kristus už byl: a když se podíváte do zrcadla, spatříte někoho, kdo je zván na jeho cestu vzkříšení.

Radujte se tedy a veselte, vždyť vás Pán zahrnul svým milosrdenstvím.

Když vám Boží požehnání splývá jen s minulostí,

Když se vám to, co je teprve před námi, ztrácí v obavách,

a když vám časy, které prožíváme, nepřijdou dobré, nepohrbívejte kvůli tomu naději. Čas se naplňuje a s Božím synem je vám Boží království nečekaně blízko.

Na Boží věrnost je spolehnutí, co slíbil, to splní a neopustí vás.

Tak ať vám jeho milost naplňuje dny pokojem:

vždyť Boží odpuštění vás zbavuje neúnosných břemen,

Boží láska v Kristu vás provází dnem i nocí

a Duch svatý vás inspiruje k životu, který stojí za to žít a který

umí dát jen Bůh.
Amen.